

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

İÇİNDEKİLER

Kölece dayatmalara uşakça minnettarlık . 3

Herkese iş, tüm çalışanlara iş güvencesi! .4

Kamu emekçi hareketini tasfiyeyi

amaçlayan sahte sendika yasası çıkıyor! . 5

Kamu emekçileri hareketi. 6-7

Zindan çatışmasındaki kilitlenmeyi aşma

sorunu 8-9

4. Ölüm Orucu ekibi direniş saflarında!. 10

Ölüm Orucu Direnişi'ni destekleme

eylemleri. 11

Özelleştirme saldırısına karşı mücadelenin

sorunları 12-13

Kriz ve devrimci sınıf çizgisi/4

(orta sayfa) 14-16

Kölelik zincirlerini kırılım! 17

Uluslararası hareket!. 18

Sadık uşak Türkiye “Ulusal Füze Savunma

Sistemi”ni destekliyor! 19

Hatici Yürekli yoldaş ölümsüzdür! . .20-22

“Kazanan biz olacağız, kazanan devrim

davası olacak!” 23

Faşizmin işkencehanelerinde devrim

savunması 24-25

Sincan hücrelerinde sistematik işkence . 26

Mücadele postası 27

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2001/09 ● 19 Mayıs 2001
Fiyatı: 150.000 TL
Sahibi ve Y. İşl. Md.: İbrahim GÜMÜŞ
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul
Tel-Fax: 0 (212) 638 58 13
e-mail: kb1@turk.net
Web: <http://www.kizilbayrak.de>
<http://www.kizilbayrak.org>

Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
BİRYAY

Kızıl Bayrak'tan

*Faşist düzenin zindanlarında başlayıp hücrelerinde devam eden Ölüm Orucu direnişinde 4. ekip de yola çıktı. Bu tutum, devletin “bitirdik, bitiriyoruz” palavralarına ve yasal düzenleme aldatmacalarına devrimci tutsaklar cephesinden verilmiş güçlü bir yanittir. Direnişin başlangıcından bu yana onlarca şehit veren devrimciler, bu kararlar ve bir kez daha, can pahasına da olsa kararlılıklarını sürdürdüklerini göstermiş oldular.

*Devletle devrimciler arasında ölümüne bir kavgaya neden olan düzenin saldırıları, dışarıda, işçi ve emekçi kitlelerle devlet ve düzen arasındaki çatışmayı da giderek daha fazla kışkırtmakta.

Kapitalist düzen ve devlet, kriz yönetim programı çerçevesinde ve emperyalist efendilerinin güdümünde, işçi sınıfı ve emekçilerin elindeki son hak kırıntılarını da gaspetme kararlılığında direniyor. Bu çerçevede kamu işçilerine sıfır zam, tüm işçi ve emekçilere işsizlik sigortası adı altında tazminatların gaspı, özelleştirmelerle işsizlik, zamlarla açlık dayatılıyor. Devlet sınıfa yönelik tüm bu uygulamalarında, devrimci tutsaklara karşı gösterdiği aynı ikiyüzlülük, aynı yalancılıkla davranıyor. Bir taraftan kapalı kapılar ardında sendika bürokratlarıyla anlaşmış gibi yaparken, diğer yandan İMF'ye yazdığı “iyi niyet” mektubuyla bunu boşa çıkıyor. Her iki tarafa da yaranması mümkün olmadığına göre, İMF'ye sunulan her iyi niyet, işçi ve emekçilere “kötü niyet” olarak geri dönecektir. Sendika bürokratlarını öfkeliendirense, düzenin bu ikiyüzlülüğünü, bu oyununu haketmedikleri duygusudur. Oysa düzen ve devlet cephesinden bu tutumun anlamı, kendi adamlarını aldatmak değil, onlar üzerinden sınıfı oyalamak ve işi oldu-bittiye getirmektir.

Ancak, bu kadarını düzenin gönüllü ve yeminli uşağı sendika bürokratlarının bile kaldırması mümkün görünmüyor. Kamu işçisinin talepleriyle düzenin ve efendi ABD'nin istekleri arasında sıkışan bu hainler, çıkışı, “sert tepki verme” sahtekarlığında bulmaya çalışıyorlar. Ancak, bu tür oyunları çok görmüş, çok yaşamış olan kamu işçileri, sendikal ihanete rağmen koydukları eylemlerle, saldırıya kolay kolay boyun eğmeyeceklerini gösteriyorlar.

*Düzenin saldırılarından nasibini fazlasıyla alan toplum kesimlerinden biri de kamu emekçileri. Bu aynı süreçte bu kesime yönelik iki saldırı yasası hazırlandı.

Sınıf cephesinden haklı olarak “tasfiye yasası” adı verilen, devletinse artık klasikleşen sahtekarlığıyla “kamu görevlilerinin ücretlerini düzenleme” gibi bir ad taktığı yasa nihayet çıktı. Sendika hakkını gaspeden yasa ise komisyonda kabul edilerek meclise sevk edildi. Ancak kamu emekçileri bu saldırıya anında yanıt vermekten çekinmediler. Yurdun dört bir yanında protesto gösterileri yapıldı. Sendikalar cephesindeki ihanete varan aymazlık nedeniyle “hazırlıksız” yakalandığı için katılım düşük olmasına rağmen, anında tepki verilmiş olması, hareketin geleceği açısından anlamlıdır. Ayrıca eylemlerde, yine sahte sendika yasasına karşı ‘98 yılında düzenlenen Kızılay direnişine göndermeler yapılması, kamu emekçileri cephesinden de saldırılara kolayından boyun eğilmeyeceği mesajının verilmesi anlamına geliyor.

Kölece dayatmalara uşakça minnettarlık

15 ihanet yasasına karşılık 14 milyar dolar yeni borç

Türkiye’ye verilecek yeni borcu kararlaştıracak olan İMF İcra Kurulu toplantısı gerçekte Nisan ayı ortasında yapılacaktı. ABD memuru Derviş’in ABD’de iken İMF’nin istemini seslendirerek dile getirdiği “15 günde 15 yasa” formülü, emredilen 15 yasanın Nisan ayı ortasına, yani İMF İcra Kurulu toplantısının hemen öncesine yetiştirilmesi anlamına geliyordu. Türkiye’yi yönetenlerin tüm itaatkârlığına rağmen bunun siyasal değil fakat teknik nedenlerle olanaksızlığı açığa çıkınca, İMF İcra Kurulu’nun Türkiye gündemli toplantısı Mayıs ortasına ertelendi.

Kazanılan bu yeni süre içinde, emperyalizmin bir dediğini iki etmemek noktasına gelmiş hükümet ve meclis jet hızıyla (Ecevit’in sözleriyle “tıkır tıkır”) çalışarak, emperyalistlerce emredilen 15 ihanet yasasını peşpeşe çıkardı ve MGK kararı gereğince “hukukçu Cumhurbaşkanı” da, her hangi bir hukuksal ya da ulusal kaygıya kapılmaksızın, bunları aynı hızla onayladı. İMF İcra Kurulu Salı günü toplandığında, 15 yasanın tümü meclisten geçmiş, son ikisi hariç bunlar cumhurbaşkanınca da artık onaylanmıştı. (Cumhurbaşkanının yasalardan ikisinin onayını toplantı sonrasına sarkıtması “piyasalar”da ve hükümet çevrelerinde tedirginlikle izlendi ve ancak İMF onayının ardından rahat bir nefes alınabildi!).

Emredilenler harfiyen yerine getirildiği için, İMF İcra Kurulu Türkiye’ye verilecek yeni borcu beklentinin alt sınırı üzerinden (14, 4 milyar dolar olarak) onayladı ve ilk dilimi serbest bıraktı. Sonraki dilimler her seferinde yapılacak yeni denetimlerle, istenenlerin ve istenecek olanların harfiyen yerine getirilmesi koşuluna sıkı sıkıya bağlı olarak, belli zaman aralıklarıyla parça parça serbest bırakılacak.

İMF’nin verdiği yeni borç olduğu gibi eski borç ödemelerine gidecek

İMF onayının ardından işbirlikçi burjuvazi medya üzerinden sahte bir iyimserlik havası pompalıyor. Borsanın birkaç yüz puan yükselmesi, doların 5-10 bin lira düşmesi, bu sahte iyimserliğe dayanak yapıyor. Bununla kalsa iyi. Dahası şu günlerde Türkiye’de halk kitlelerini aptal yerine koyan bir komedi de sahneleniyor. Başta başbakan olmak üzere Türkiye’yi

yönetenler ile medyadaki İMF uşakları, bu yeni kredinin kıymetini bilelim, bunu iyi değerlendirelim, bunu başarısak çok geçmeden düze çıkarız diyorlar. Halk kitleleri ile alay etmek anlamına gelen bu söylemler, siyasal ahlaksızlığın ve çürümüşlüğüne ulaştığı yeni boyutlara da bir gösterge oluşturuyor.

Ortada kıymeti iyi bilinecek ve akıllıca değerlendirilebilecek bir kullanılabilir para yok gerçekte; zira İMF’nin yeni borcu, olduğu gibi, vadesi gelmiş borç ödemelerine gidecek. Yani “borcu borçla kapatma” uygulamasına yeni bir halka eklenecek ve bununla borca dayalı çarkın işleyişi sağlanacak.

Türkiye bu yıl sonuna kadar vadesi gelmiş 14 milyar dolar dış borç ödemek zorunda. İMF’nin açtığı yeni kredi borcu da tamı tamına bu kadar. Ne eksik, ne fazla. Yani işin aslında İMF, dayattığı ağır koşullar karşılığında, Türkiye’ye verdiği borçlarla vadesi gelmiş borçların ödenmesini sağlayacak, demek oluyor ki, Türkiye’nin emperyalist alacaklılarını rahatlatacaktır. Düzen propagandasının şu günlerde sözünü ettiği “piyasaların rahatlaması”nın anlamı ve sınırları işte budur, bu kadardır. Bütün sorun borç ödeme servisinin aksamaksızın işlemesidir. Dolayısıyla uluslararası spekülâtörlerin İstanbul Borsası’da kendilerine yeni büyük vurgunlar sağlayacak kumar oyunlarına yeniden özendirilmesidir.

“Mektubun arkasındayız, size minnettarız”

“15 günde 15 yasa”, vadesi gelmiş eski borçları ödemek üzere sağlanacak yeni borcun onayı için yalnızca bir önkoşuldu. Daha bir de borcun onaylanmasından itibaren eksiksiz olarak yerine getirilmesi vaadedilen koşullar var. Bunlar 55 sayfa ve 47 madde halinde İMF’ye sunulan “yeni niyet mektubu”nun içeriğini oluşturuyor.

Koalisyon ortakları olarak Ecevit, Bahçeli ve Yılmaz’ın bu yeni niyet mektubuna yazıp imzaladığı ek metinde, mektupta sıralanan ve sosyal yıkımı programının ağırlaştırılması anlamına gelen 47 maddenin gereklerinin aynen yerine getirileceği taahhüt ediliyor ve sunulan destekten dolayı İMF yönetimine minnettarlık bildiriliyor. *Hürriyet* gazetesi 17 Mayıs tarihli nüshasında, “*Böyle söz verdiler*” başlığı altında, üç koalisyona ortağının bu minnettarlığını İMF yöneticilerinin ağzından döne döne tekrarlıyor. Gazete,

47 maddelik niyet mektubunu kastederek, “Üç lider, İMF’ye, ‘Mektubun arkasındayız, size minnettarız’” dediklerini vurgulayarak öne çıkarıyor.

Elbette bunu, tam da İMF yöneticilerinin beklentileri çerçevesinde kasten yapıyor. Tekelci medyanın öteki organlarından da yansıyan bu tutumun gerisinde, koalisyon ortaklarının Amerikalı Derviş karşısında elini kolunu tümenden bağlamak, onun “program (yani 47 maddelik İMF dayatmaları!) tam olarak uygulanmak zorunda” dayatmalarını güvenceye almak hesabı yatıyor. Yazılı taahhütlerle söz verip, minnettarlık dile getirdiğinize göre, gereklerini de aynen yerine getirmek zorundasınız demek isteniyor.

Burjuvazi adına bugün hükümet edenler, emperyalist efendilere uşaklığı daha bir de ağır koşullarla verilen bir borç için derin minnettarlık duygularını dile getirmekle birleştiriyorlar. (Aşırı uysallığıyla sağcı basında bile alay ve aşağılama konusu olan faşist Bahçeli, bu mektubu okumadan imzaladığını iddia ederek, işe bir de bir skandal boyutu eklemiş oldu.)

“Piyasaları rahatlatan”lar emekçilerin boğazını sıkıyorlar

Adına “niyet mektubu” denilen 47 maddelik İMF dayatmalarının özü-özeti, ülkenin emperyalist ve yerli tekellerin sömürü ve yağmasına sınırsızca açılması, işçi sınıfı ve emekçiler üzerindeki sosyal yıkımın a

Kamu emekçi hareketini tasfiyeyi hedefleyen sahte sendika yasası çıkıyor!

Krizden çıkış adı altında yürürlüğe konulan yeni saldırı programının ana hedeflerinden biri de kamu emekçileri hareketidir. Saldırı sadece, diğer tüm ücretli emekçiler gibi, kamu emekçilerinin yoksullaştırılmasıyla sınırlı değildir. Buna ek olarak ve yoksullaştırma saldırısını sorunsuzca uygulayabilmek için hareketi fiilen kırmaya yönelik adımlar atılmaktadır.

Önce 1 Aralık iş bırakma eylemi bahane edilerek binlerce kamu emekçisi hakkında soruşturma açıldı. Bir kısmının cezası hemen kesildi, bir kısmı adli yargıya intikal ettirildi. Bu aynı süreçte Tüm Yargı-Sen gibi zindan süreçlerine taraf olmaya kalkan, Enerji Yapı Yol-Sen gibi enerjinin özelleştirilmesi ve yağmalanmasına karşı mücadele yürütmeye çalışan sendikaların yönetici ve üyelerine yönelik saldırılar ev baskınları, gözaltı ve tutuklamalara kadar vardırıldı. Bunlar harekete gözdağı vermenin araçlarıydı ve görüldüğü kadarıyla amacına ulaşmış bulunuyor. Şimdi sıra alandaki tüm emekçilere gelmiştir. Özellikle çıkarılan iki yasa, tasfiye yasası ile sahte sendika yasası, düzenin bu baş ağrısının kökünü kazıma niyetini ortaya koymaktadır.

Kamu emekçi hareketini tasfiyeyi hedefleyen bu iki yasa da, her zamanki gibi, “kamu çalışanlarının ücretlerinde iyileştirme”, “kamu emekçilerine sendika hakkı tanıma” gibi tersten adlandırıldı. Tıpkı 30 kişinin katledildiği 19 Aralık zindan saldırısının adını “hayata döndürme operasyonu” koydukları gibi. Oysa birincisinin nasıl ücret iyileştirmekle alakası yoksa, ikincisinin de hak-hukukla bir alakası yok. Tersine, ilkinde ücretlerin dengelenmesi adı altında tüm kamu emekçileri için en alt düzey kıstas alınarak, kazanılmış haklar gaspedilmeye çalışılacak. Kamu işyerlerinde gammazlık yaygınlaştırılacak. Ve asıl önemlisi, bu alan devrimci, demokrat, ilerici, hatta sendikalı emekçilerden temizlenmek suretiyle kamuda sendikal mücadele tümüyle bitirilmeye çalışılacak. Sendika hakkı olarak sunulan ikinci yasa ise, kamu emekçilerinin yılların mücadelesiyle kazandığı meşru haklarının gaspından başka bir anlama gelmiyor. Söz konusu yasa ile sendikal hakkın vazgeçilmez unsurlarından ikisi, toplu sözleşme ve grev hakkı ortadan kaldırılıyor. Bu iki unsurun bulunmadığı yerde ise sendikadan bahsetmek mümkün olmuyor.

Bunların bilincinde olan kamu emekçi hareketi, baştan itibaren grev ve toplu sözleşme hakkının vazgeçilmezliği üzerinde ısrarla durmuştur. Yıllarca alanlarda dillendirilen bu talebin şiarlaştırılışı, “grevli-toplu sözleşmeli sendika hakkı” şeklindedir. Sonuncusu 1 Aralık’ta olmak üzere, grev hakkı fiilen ve defalarca da kullanılmıştır.

Bugün, bu fiili-meşru hakkın ortadan kaldırılması girişimini püskürtmenin tek ve en etkili yolu yine iş bırakmadan geçiyor. Yani fiili grev eyleminden. Geçmişte bu bakış kamu emekçi hareketine hakimdi ve “grev hakkı grev yaparak kazanılır” sloganında ifadesini buluyordu. Yine aynı

bakışla kazanılmış hakların korunması ve yasal güvenceye kavuşturulması için iş bırakarak alanlara çıkmanın zamanıdır. Nitekim, gasp yasasının açıklanmasıyla birlikte, bir çok ilde başlayan protesto eylemleri, kamu emekçi kitlelerinin hakları konusundaki hassaslığını göstermiştir. Ne var ki, tabandaki hassasiyeti sendika merkezleri ve KESK yönetiminde de bulmak mümkün değildir. Bu bürokratlar, bu kadar yoğun bir saldırı ortamında, hala, tabana güven verecek bir mücadele programı bile yapmış değildirlen.

Reformist sendika bürokratları ihanet içindedirler

Kamu emekçi sendikalarının ve bağlı oldukları konfederasyonun, yıllardır reformist yöneticilerin hakimiyetinde olduğu biliniyor. Özeldede ÖDP ağırlıklı bir reformist kadro bu ve ÖDP’nin tüm teslimiyetçiliği KESK’teki kadroları üzerinden kamu emekçi hareketine de yansıyor. Zindanlardaki devrimci katli karşısında tüm parti örgütlerine “tutsak yakınlarına kapıları kapatma” talimatı çıkarmak, açanların tasfiyesine girişmek, ÖDP’nin son marifetlerinden biri ve tüm diğer konulardaki tutumu için bir turnusol işlevine sahip. Devrimci düşmanlığı her alanda ve her vesileyle kendini gösteriyor. Parti içindeki devrimci eğilimlerin tasfiyesi, kamu sendikalarındaki devrimci kadroların sendika yönetimlerinden tasfiyesi ve giderek kamu emekçi hareketinin sınıf mücadelesinden tasfiyesi... İşte reformizmin düzene hizmetinin faturası budur.

Türk-İş bürokratlarının açık ihanetinden hiç farklı sonuç yaratmayan bu tutum, düzenin saldırıları karşısında kamu emekçilerinin elini kolunu bağlamakta, onları öldürücü bir ataletle mahkum etmektedir. İşçi-emekçi kitleleri düzenin saldırılarına karşı harekete geçirecek olan güç örgütlülüktür. Ve bugün hareketi en az on yıl geriye atacak saldırılar karşısında bu örgütler kıllarını kıpırdatmamakla tarihlerinin en büyük ihanetini yaşamaktadırlar. Kuşkusuz bu ihanet kendilerinin de sonunu getirecektir. Kamu emekçisinin sendika hakkının gaspı, KESK ve bağlı sendikaların da sonu demektir. Sadece grev ve toplu sözleşme hakkı olmayan bir sendikaya sendika demek mümkün olmayacağı için

değil, meşru mücadeleyle kazanılmış bir hakkın yine meşru mücadeleyle korunabileceği gerçeği nedeniyle ve bugün bundan kaçınıldığı için...

Sorumluluk devrimci kamu emekçilerinin omuzlarındadır

Hareketin taban dinamiklerine ne olduğu sorusuna gelince... Yukarıda, reformist sendika yönetimlerince devrimci kamu emekçilerinin sendika yönetimlerinden tasfiye edildiğini söylemiştik. Geçmişte taban dinamiklerini büyük oranda şubelerdeki bu kadrolar

harekete geçiriyordu. KESK’e doğru basıncın adresi de şubelerdeki bu devrimci yönetimlerdi. Tasfiye hareketinin altında yatan nedenlerden biri de, reformistlerin bu basıncı kurtulma arzularıydı. Sendika yönetimlerinden uzaklaştırılmış olmaları, kuşkusuz, devrimci kamu emekçilerinin mücadeleden el-etek çekmelerinin gerekçesi olamaz. Ancak kitleleri harekete geçirebilmenin önemli bir aracından yoksun kalmalarının, bugünkü ataletin baş etmenlerden biri olduğu da kabul edilmelidir.

Diğer yandan; gerek 1 Aralık eylemi sırasında Türk-İş ve diğer EP bileşenleri tarafından yalnız bırakılmak, gerekse de eylemin ardından gelen saldırılar karşısında KESK tarafından sahiplenilmemek, saldırılara eylemli yanıt verilmemesi anlamında, kamu emekçi kitlelerinde sendikalara karşı güvensizliği artırmış durumdadır. Örgütlerin yukarıda değindiğimiz mücadele kaç

İstanbul Avrupa yakasında kamu emekçilerinin eylemi

“Toplusözleşme hakkımız, grev silahımız!”

Kamu emekçilerinin toplusözleşme ve grev hakkını yasaklayan sahte sendika yasasının tekrar gündeme gelmesiyle KESK tarafından eylemler başlatıldı. KESK’e bağlı sendikalar tüm Türkiye’de 15 Mayıs’ta alanlardaydı.

İstanbul’da Aksaray metro önünde gerçekleşen eyleme yaklaşık 300 emekçi katıldı. Eylem saat 13:30’da Metro önünde toplanılmasıyla başladı. Bir saat süren eylemin ilk 15 dakikasında katılımın az olması kitlenin moralini olumsuz yönde etkiledi. Bu olumsuzluk eyleme sloganlarla katılan bir grubun gelmesiyle dağıldı. Kitle canlı bir şekilde slogan atmaya başladı.

Devletin yıllardır hayata geçirmeye çalıştığı sahte sendika saldırısı bilinirken, KESK yönetiminin “hazırlıksız” yakalanması katılımın azlığını açıklıyordu, Kamu emekçileri hareketi cephesinden yaşanan tüm olumsuzluklara rağmen eyleme katılanların coşkusu ve yükselttiği “genel grev-genel direniş” talebi, bu saldırıyı faks çekme türünden pasif eylemlerle “püskürtmeye” çalışan KESK bürokratlarına anlamlı bir yanıt oldu.

KESK’e hakim icazetçi anlayışların tüm çabalarına rağmen tasfiye edemedikleri devrimci kamu emekçileri ve ileri unsurlar eyleme katılanların ağırlığını oluştuyordu. Devletin devrimci tutsakları teslim almaya, örgütsüzleştirmeye ve kimliksizleştirmeye çalıştığı bu süreçte sahte sendika yasasını gündeme getirmesi bir tesadüf değildir. KESK bürokratlarının aksine bu bağı doğru kurabilen kamu emekçilerinin “İçerde, dışarda hücreleri parçala!” sloganını atması ve genelin de bu sloganı sahiplenmesi oldukça anlamlıydı.

Aynı şekilde direniş ağırlıklı sloganların sıkça ve coşkuyla atılması kamu emekçilerinin kazanmak için yürütülmesi gereken mücadele yolunu da göstermektedir.

Eylemde sık sık atılan “Zafer direnen emekçinin olacak!”, “Her yer Kızılay, her yer direniş!”, “Direne direne kazanacağız!”, “Yılgınlık yok direniş var!”, “Ne İMF ne Derviş, genel grev genel direniş!” sloganları 4 Mart’ı yaratanların yeni 4 Martlar yaratmakta kararlı ve ısrarlı olduklarını gösterdi.

Eylemde ayrıca “İMF uşağı hükümet istifa!”, “İMF tipi yaşama hayır!”, “Yaşasın grev, yaşasın toplusözleşme!”, “İçerde, dışarda hücreleri parçala!”, “Yaşasın direniş, yaşasın KESK!”, “Rantiyeye değil emekçiye bütçe!”, “İMF tipi sendika yasasına hayır!”, “Toplusözleşme hakkımız engellenemez!”, “Yasakçı yasa geri çekilsin!”, “Toplusözleşme hakkımız, grev silahımız!”, “Sahte sendika yasasına hayır!”, “Yasakçı yasa geri çekilsin!”, “Devlet güdümlü sendikaya hayır!” sloganları atıldı. “Toplu görüşme değil toplusözleşme!”, “Örgütsüz olmak köle olmaktır!”, “İMF’ye hayır!”, “Devlet güdümlü sendikaya hayır!”, “Örgütlü güç yenilmez!”, “Sahte sendika yasasına hayır!” dövizleri taşındı.

Eylemde okunan basın açıklamasında; “Bu tasarıyla; kamu emekçilerinin beşte birine sendika üyeliği yasaklanıyor. Bu tasarıyla; Tüm Yargı-Sen ve Asim-Sen sendikalarımız kapatılıyor. Bu tasarıyla; ICFTU ve ETUC üyeliğimiz yasaklanıyor. Bu tasarıyla; toplu sözleşme ve grev hakkımız sümen altı ediliyor. Kısacası bu tasarıyla; sendikal haklar kısıtlanıyor, engelleniyor, sözde sendikacılık güçlendirilmek isteniyor! ... Sesimizi kısıamaz, talebimizi yok sayamazlar! Bütün bu baskı ve haksızlıklara karşı sessiz kalmayacağız! Sahte sendika yasasını kabul etmeyeceğiz! Hükümet bu yasayı çıkarmakta ısrar ederse, üç yıl önce 4 Mart’ta başlattığımız demokratik direnişimizin benzerlerini göstermekten çekinmeyeceğiz! Ankara’yı onlara dar edeceğiz!” denildi.

SY Kızıl Bayrak/İstanbul

İşçi ve emekçi hareketinden kısa kısa...

Lastik patronları sözleşme hükümlerini çiğniyor

Lastik-İş Sendikası Genel Başkanı Vahdettin Karabay Selüloz-İş eğitim salonunda düzenlediği basın toplantısında, lastik fabrikalarında geçen yıl imzalanan toplusözleşme hükümlerinin patronlar tarafından ihlal edildiğini ve bunun 4 bin civarında işçiyi mağdur ettiğini belirtti. Karabay, ekonomik krizi bahane eden işveren, altına imza koyduğu sözleşmeye uymak istemiyor ve gereğini yapmıyor dedi. Karabay sözlerine devamla şunları söyledi: “Enflasyonun, bu mali politikalarla aşağı çekilmeyeceğini 2 yıldır söylüyoruz. Ancak, uyarılarımızı dikkate almıyorlar. Sonra da, ekonomuk krizin faturasını işçiye, memura, emekliye, köylüye ve dar gelirliye çıkartmaya devam ediyorlar. Yıllardan beri bu kesim fedakarlık yapıyor, ama sonuç alınmıyor. Fedakarlıkların bir sonu olmalıdır. Topluma ‘ömür boyu kemer sık’ dersiniz, kemerde sıkılacak delik bulamazsınız. O zaman sosyal patlama olur.”

Çorum’da sendikalaştıkları için işten atılan fırın işçileri

Çorum’da DİSK/Gıda-İş’e üye 130 fırın işçisi, sendika şubesinde 13 Mayıs günü bir basın toplantısı düzenledi. DİSK/Gıda-İş Çorum temsilcisi Şahin Zorlu toplantıda, Çorum’da fırınlarda çalışan 200 işçiden 130’nun Gıda-İş’e üye oldukları için işten çıkarıldığını, ayrıca patronların sendikaya bağlıysanız, işe gelmeyin dediklerini belirtti. Zorlu, “Mevcut yasal ve sosyal hakların uygulanmasını istiyoruz” dedi.

SSK Okmeydanı Hastanesi hemşirelerinden eylem

Özelleştirme saldırısına karşı mücadelenin sorunları

Özelleştirme saldırısına karşı mücadele, özellikle de ‘90’lı yılların ikinci yarısında Türkiye’deki işçi ve emekçi hareketinin temel gündem maddelerinden biri oldu.

Türkiye işçi ve emekçi hareketi son 6 yılda özelleştirmeye karşı mücadelenin nasıl olması ya da olmaması gerektiği noktasında zengin bir deneyim edindi. Bugünkü tıkanma tablosunun nedenlerini anlamak için döne döne bu deneyimin incelenmesi, buradan sonuçlar çıkartılması gerekmektedir.

Özelleştirmeye karşı mücadelenin 1997-98 yıllarındaki düzeyi, diğer yıllara göre belirgin bir biçimde yüksektir.

Türk-İş’in ‘97 5 Ocak’ında düzenlediği “Özelleştirme ve İşsizliğe Hayır! Türkiye’ye Sahip Çık!” mitingine 300 bin kişi katılmıştır. Aynı yıl enerji ve maden işçileri özelleştirmeye karşı yaygın ve militan eylemler gerçekleştirmişlerdir. 15 Şubat’ta Lüleburgaz’da, 16 Şubat’ta Çayırhan’da ve 23 Şubat’ta Yatağan’da kitlesel ve coşkulu mitingler yapılmıştır. Liman-İş üyesi işçiler tarafından da o yıl limanların özelleştirilmesine karşı 24 saat iş bırakma eylemi gerçekleştirilmiştir. Bu eyleme ülkenin tüm limanlarından sendika üyesi 7 bin işçi katılmıştır. Petlas işçilerinin özelleştirme karşıtı eylemleri de ‘97 yılı boyunca sürmüştür. Hesaplamalara göre özelleştirme karşıtı eylemlere ‘97 yılında toplam 318 bin kişi katılmıştır. Bu özelleştirme karşıtı mücadelede ulaşılan en yüksek sayıdır.

1998 yılı da özelleştirme karşıtı mücadele bakımından yoğun sayılır. O yıl POAŞ işçileri değişik eylemler yaptılar. En ileri eylemleri 12 Haziran ‘98’de hayata geçirdikleri yarım gün iş bırakma eylemi oldu. Diğer eylemler ise basın açıklamaları, işyerinde bildiri okunması, toplantılar ve sendikanın Cumhurbaşkanı ile görüşme çabalarından oluşuyordu

‘98’de özelleştirmeye karşı mücadeleye damgasını tartışmasız bir biçimde SEKA işçisi vurdu. SEKA işçisi özelleştirmeye karşı haftalarca işyerlerini terketmedi. Bu eylem fiili mitingler, çocukların okula gönderilmemesi, yürüyüşler türünden tamamlayıcı etkinliklerle desteklendi. SEKA eylemleri aynı zamanda bir hayli de yaygındı. Kuruma bağlı işletmeler bulunduğu hemen her kentte paralel eylemler yapıldı.

O yıl TEKEK ve Sümerbank işçilerinin özelleştirme karşıtı eylemleri de gündemdeydi. Enerji sektöründeki özelleştirme karşıtı eylemler, bir önceki yıla göre zayıflasa da sürdü. Birçok iş bırakma, yürüyüş vb. örgütlendi. Zayıflamanın nedeni bu sektördeki özelleştirme saldırısının hızını yitirmesiydi daha çok.

18 Ocak 1998’de Özelleştirme Karşıtı Platform’un İstanbul ve İzmir’de düzenlediği mitinglere toplam 35 bin kişi, Türk-İş’in 16 Mayıs’ta düzenlediği “İşsizliğe hayır, özelleştirme talanına son” mitingine ise 50 bin kişi katıldı. O yıl özelleştirme karşıtı eylemlere toplam 194 bin kişi katıldı.

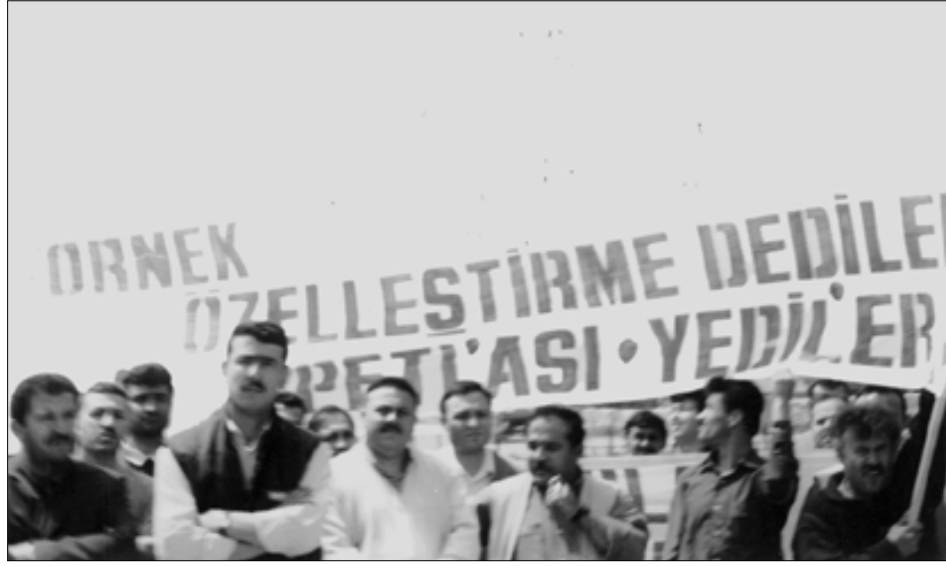
‘99 yılına geldiğinde özelleştirme karşıtı eylemler büyük ölçüde hız kesmiş bulunuyordu. Parçalı ve güçsüz eylemlere ‘99 yılı boyunca yalnızca 27 bin

kişinin katılması da bunu gösteriyor.

Son 6 yıl üzerinden düşünüldüğünde, enerji santralleri, Petrol Ofisi, Petlas, SEKA kağıt fabrikaları, TÜPRAŞ, Sümerbank özelleştirmeleri gündemde öne çıkan örneklerdir. Bu örnekleri, bugüne bıraktıkları dersler ve mücadele mirası bakımından iki ayrı gruba ayırarak değerlendirmek mümkündür.

Militan direniş çizgisi

Enerji santralleri ve SEKA’daki mücadele pratiği diğerlerinden belirgin şekilde ayrılmaktadır. Bunun nedeni, elbette ki, buralarda özelleştirmeye karşı sergilenen militan eylem çizgisi ve ortaya konulan direniştir. Yukarda da sözünü ettiğimiz gibi, enerji santrallerinde ve SEKA’da özelleştirme girişimleri

ayları bulan direnişlerle, iş bırakmalarla, yaygın protesto ve mitinglerle karşılanmıştır. Enerjide özelleştirme tam da bu mücadelenin sonucu olarak bir süreliğine olsa da durdurulmuştur. SEKA’da ise ortaya konulan direnişe karşın sendikal bürokrasiyi aşacak bir inisiyatif yaratılamadığı için özelleştirme saldırısı SEKA’da kısmen başarıya ulaşmıştır. Kendiliğinden de olsa SEKA’nın tüm işyerlerinde paralel biçimde başlayan direniş bilinçli ve örgütlü bir düzeye erişemediği için, 2. raundda kısmi bir yenilgi kaçınılmaz olmuştur. SEKA’nın taşradaki bazı işletmelerinin özelleştirilmesinin yolunun açılması bununla ilgilidir.

Herşeye karşın tabana malolmuş militan direniş çizgisinin, özelleştirmeye karşı mücadelenin başarısı için vazgeçilmez bir koşul olduğunu bu örnekler yeterli açıklıkta göstermektedir.

Ya da uzlaşma arayışları

Olumsuz örnekler baktığımızda ise, ilk önce Petlas ve POAŞ örnekleri göze çarpmaktadır. Gerçi bu işletmelerde de özelleştirmeye karşı bir dizi eylem yapılmıştır. Özellikle Petlas işçileri çeşitli kereler iş bırakmaya kadar giden eylemler örgütlemişlerdir. Hatta bir kez de jandarmayla boğaz boğaza gelmişlerdir. Ama direniş inisiyatifii sendikada kaldığı ölçüde, düzen partilerinin ve sendikacıların manevralarına boyun eğmek durumunda kalmışlar, fabrikanın özelleştirilmesini ve toplu işten atmaları önleyememişlerdir. Petlas dışındaki örneklerde ise

sendikacıların inisiyatifi çok daha belirgindir. Nitekim özelleştirmeye karşı mücadele çoğu kez sendikacıların burjuva siyasetçilerle yaptığı görüşmelere ya da mahkemelerin vereceği kararlara indirgenmiştir. Yasal engellerin tek tek düzendiği bir dönemde tümüyle “hukuk mücadelesi”ne bel bağlamanın yolaçtığı sonuç, tabandaki işçi ve emekçilerin oyalanması ve bekleyişe itilmesi olmuş, bu da elbette ki sermayenin işine yaramıştır.

POAŞ özelleştirmesine karşı Petrol-İş Sendikası’nın tutumu buna nispeten yakın dönemden bir örnektir. Özelleştirmenin ardından 17 Ekim 2000 tarihinde 1200 işçi işten atılmıştır. İşten atılanlar hemen

Kriz ve devrimci sınıf çizgisi/4

Kriz ve düzenin iç

İç alternatiften yoksun resmi siyaset sahnesi

Burjuva siyaset sahnesinin farklı bir politik yönelime dayanan bir iç alternatiften yoksun olduğunu hep söyleyegeldik. Bu olgu son 20 yıldan beridir böyledir işin aslında. İster 12 Eylül’le başlayan son 20 yıl, ister son 10 yıl, ister İMF’nin sosyal yıkım programının uygulandığı kriz öncesi son 14 ay, isterse bu programın çöktüğü ve ülkenin ağır bir krizle çalkalandığı şu son 35-40 gün üzerinden bakılsın, burjuva siyaset sahnesinde, işbirlikçi tekелci burjuvazi adına uygulanan temel politikalara düzenin kendi içinde bir alternatif program gösterilemez. Kriz patlak verene kadar uygulanmakta olan İMF programı etrafında burjuvazinin tüm kesimlerinin ve tüm düzen partilerinin birleşmiş olması da bunun ifadesidir. Bugün İMF ile ilişkilere tavır almak emperyalist dünyaya tavır almak anlamına gelir ki, bu da ancak Türkiye’nin uluslararası ilişkilerinde köklü bir değişime gidilebildiği ölçüde olanaklı olabilir. Bu ise bugünün Türkiye’sinde egemen burjuvazinin hiçbir kesiminin çıkarlarına uygun düşmez.

Bu böyleyse eğer, krizi izleyen haftalar içinde burjuvazinin çeşitli kesimlerinin dışı vuran hoşnutsuzlukları neyin nesi diye sorulabilir. Yanıtı zorluk taşıyan bir soru değildir bu. Yakınmaların demagojiye kaçan yanı bir yana bırakılırsa, olan kabaca şudur. Uygulanan emek düşmanı yıkım programı ekonomide düzeltme yaratmak bir yana daha ağır bir krizle noktalanmıştır. Kriz ise her zaman olduğu gibi burjuvazinin belli kesimleri üzerinde de olumsuz, hatta yıkıcı etkiler yaratır. Zayıfları belli sıkıntılara sokar, hatta tasfiye olmakla yüzyüze bırakır. Bunun yakınmalara yolaçması ise anlaşılır bir durumdur.

Burjuvazinin krizden yakınan kesimlerinin sorunu

Fakat dikkat edilsin, bu yakınmalarda işçi sınıfı ve emekçiler üzerindeki sosyal yıkıma karşı tek kelime yoktur. Bütün sorun krizin kendileri için yarattığı sıkıntılardır. İstenen ise İMF ya da emperyalist dayatmalara herhangi bir tavır değil, fakat kendi sıkıntılarını hafifletecek adımlar ve önlemlerdir. Bu kesimlerin faturanın işçi sınıfı ve emekçilere ödetilmesine desteği tamdır, bu alanda sermaye lehine elde edilmiş tüm üstünlüklerin özenle korunmasını hararetle isterler, hatta krizin yıkıcı etkileri nedeniyle bu konuda özellikle hassastırlar. Ama krize karşı izlenecek politikalarda kendi durumlarının gözetilmesini isterler, kaynakların dağılımı konusunda, deyim uygunsa ganimetin bölüşülmesi noktasında kendi lehlerine adımlar isterler. Krizin öncesinde TOBB’un hükümetten 10 milyar dolar özel destek talebi hatırlanırsa, bu nokta daha iyi anlaşılır. TOBB bünyesinde şu günlerde çıkan çatlak seslerin gerisinde de bu tür istemlere karşılık bulamamak vardır. Daha önce de ifade etmiştim, her büyük kriz sermayenin zayıf ya da izlenen politikalara uyum sağlayamayan kesimlerini ezer ve çoğu durumda eler, bu krizin doğasında vardır. Ama bu sonuçtan hiç de alternatif burjuva politika arayışları çıkmaz, nitekim bugünün Türkiye’sinde de böyle arayışlar yoktur.

İMF programları temelde ve her zaman, işçi sınıfına ve emekçi katmanlara ağır bir fatura çıkararak, kapitalist ekonomiyi bir parça rahatlatma, çarkı bir parça döndürebilme amacına yöneliktir. Bu açıdan alındığında, programa büyük sermaye çevrelerinin tüm kesimleri açısından herhangi bir itiraz yoktur. Ama bu program uygulanırken, diyelim ki bankalar, sermayenin tefeciliğe daha çok ağırlık koyan kesimleri, bu işten daha çok kârlı çıkıyorlar. Ya da ücretler düşürüldüğü için, haklar kısıtlandığı için, emeklilik yaşı yükseltildiği için, bütün bunlardan burjuvazinin bütün kesimleri kârlı çıkıyor da, ama mali öz kaynakları zayıf olan, dolayısıyla da kendi yatırımlarında tekелci bankalara bağımlı olan kesimler, krizin etkisi altında faizlerin yükselmesi karşısında sıkıntıya giriyorlar. Ödeyecekleri faiz yükü artıyor, bankalara bağımlılıkları artıyor, aldıkları krediyi ödeyemez duruma düşüyorlar. Küçülme ya da daha da kötüsü batma riskiyle yüzyüze kalıyorlar ve bundan dolayı da kriz koşullarında bağırıp duruyorlar. Hepsı bu.

Hükümetler değişir, emek ve ülke düşmanı politikalar değişmez

Bütün bunları sözü bir yere getirmek, temel önemde bir fikrin altını çizmek için söylüyorum. Kriz hiç de burjuva propagandasının her kriz sonrasında emekçilere pompaladığı gibi burjuvazi adına ülkeyi yöneten hükümetler ya da politikacıların izlediği yanlış politikaların ürünü değildir. Bu sistemi aklamaya, krizin etkisiyle yığınlarda düzene karşı büyüyüp yayılacak güvensizliği engellemeye, hiç değilse sınırlamaya yönelik bir aldatmacadır. Kriz yanlış politikaların değil, fakat kapitalist ekonominin yapısal sorunlarının ve işleyişinin bir ürünüdür. Hükümette hangi parti ya da partiler bileşimi olursa olsun durum hiçbir biçimde değişmez, bunu son on yılın uygulamalarından hareketle apaçık görmek mümkün. Politika temel esasları yönünden aynı emek ve ülke düşmanı politikadır, yalnızca uygulayıcılar değişiyor. Zaten saptayanlar da partiler ya da hükümetler değildir hiçbir zaman.

Son 20 yıldır, özellikle de ekonomik ve sosyal politikalar, neredeyse kesintisiz olarak doğrudan emperyalist odaklarca saptanıyor, işbirlikçi sermaye çevreleri tarafından hararetle destekleniyor ve hükümetlerce de uysalca uygulanıyor. Bugünkü hükümetin de bu alanda hiçbir iradesi ya da bağımsız karar alma gücü yok; o yalnızca, işin siyasal sorumluluğunu üstleniyor ve kendi önüne konulan bir programı kitleler nezdinde meşrulaştırmaya çalışıyor. Bu programlar olduğu gibi İMF tarafından hazırlanıyor, hükümet altına sadece imza koyarak siyasal sorumluluk alıyor. Bunu neden yapıyor denebilir? Bunu yapmak zorunda, çünkü görevi burjuvaziye hizmet etmek. Bunu yapmazsa ya da yapamazsa ve yapmadığı andan itibaren, burjuvazi adına ülkeyi yönetme konumunu ve olanağını kaybeder.

Bugünkü hükümetin siyasal bileşimi, burjuvaziye ve emperyalizme hizmet etme zorunluluğunu, tüm düzen partileri için değişmez olan bu ortak paydayı çok iyi bir biçimde ortaya koyuyor. Başbakan konumundaki Ecevit düzen solu geleneğinin dünkü temsilcisi ve simgesi. Bilindiği gibi orta katmanlar ile bağı güçlü olan bir

gelenek bu. Ama hükümet olalı beri, orta katmanlar için de ağır bir yıkım demek olan İMF programını olduğu gibi uyguluyor. MHP faşist demagojiyle yoksul emekçi insanların, bazı bölgelerde özellikle de kır

